

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 6Cdo/91/2016                   |
| Identifikačné číslo spisu: | 8212206677                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 26.05.2016                     |
| Meno a priezvisko:         | Mgr. Dušan Čimo                |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2016:8212206677.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu Ing. L. B., bývajúceho v Z. XXX, zastúpeného JUDr. Ivanom Savčákom, advokátom v Bardejove, Partizánska 45, proti žalovanej Strednej priemyselnej škole so sídlom v Bardejove, Komenského 5, zastúpenej JUDr. Jozefom Stašákom, advokátom v Bardejove, Andraščíkova 3, o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, vedenej Okresným súdom Bardejov pod sp. zn. 3Cpr/2/2012, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 23. júna 2015 sp. zn. 12CoPr/1/2015, takto

### rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanej k rukám jej advokáta náhradu trov dovolacieho konania v sume 145,84 eur, a to do 3 dní.

### Odôvodnenie

Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) zhora označeným rozsudkom potvrdil ako vecne správny rozsudok Okresného súdu Bardejov (ďalej len „súd prvého stupňa“ alebo „prvostupňový súd“) z 13. januára 2015 č. k. 3Cpr/2/2012-225, ktorým došlo k zamietnutiu žaloby a uloženiu žalobcovi povinnosti žalovanej „nahradiť“ (správne „zaplatiť“) „trovy“ (správne „náhradu trov“) konania; okrem toho tiež uložil žalobcovi povinnosť žalovanej zaplatiť (i tu nesprávne „nahradiť“) náhradu trov (opäť nesprávne „trovy“) odvolacieho konania. Nad rámec stotožnenia sa s odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa (§ 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej len „O. s. p.“) zdôraznil, že preukázaným bolo porušenie pracovnej disciplíny žalobcom, spočívajúce v odmietnutí ním splnenia úlohy, vyplývajúcej zo záverov zasadnutia predmetovej komisie aj príkazu riaditeľa školy (príprava tém ročníkových projektov) napriek tomu, že na jej splnenie žalobca bol spôsobilý, a tiež písomné upozornenie naň, pričom intenzita takéhoto porušenia pracovnej disciplíny odôvodňovala i inak výnimočné skončenie pracovného pomeru okamžite.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal včas dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“). Navrhol zrušenie rozsudkov odvolacieho súdu i súdu prvého stupňa s vrátením veci na ďalšie konanie súdu prvého stupňa. Dovolanie okrem námietok nedostatočného zistenia skutkového stavu a nesprávnych právnych záverov súdov oboch nižších stupňov (ďalej tiež len „nižšie súdy“) odôvodnil odňatím mu možnosti

konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.). To malo spočívať ako v nedostatočnom vysporiadaní sa súdu so splnením podmienok okamžitého skončenia pracovného pomeru (podľa dovolateľa nešlo o závažné porušenie pracovnej disciplíny, nebola dodržaná dvojmesačná lehota od získania vedomosti zamestnávateľom a úkon je neplatný i pre rozpor s dobrými mravmi), v nevykonaní dokazovania výsluchom svedkov, spôsobilého preukázať šikanu voči žalobcovi a napokon i odôvodnenie takéhoto postupu rýchlosťou a hospodárnosťou konania, ktoré podľa dovolateľa taktiež neobstojí.

Žalovaná navrhla dovolanie odmietnuť, majúc za to, že nie je prípustným. Z ničoho tu nejde vyvodiť postup súdu odnímajúci účastníkom možnosť konať pred súdom a väčšina dovolacích námietok vytýka zaťaženie konania inou vadou s následkom v podobe nesprávneho rozhodnutia vo veci, tou by sa však šlo zaoberať len v prípade prípustného dovolania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) skúmal predovšetkým prípustnosť dovolania a dospel k záveru, že smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, preto ho treba odmietnuť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.). Občiansky súdny poriadok upravuje prípustnosť dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu v ustanoveniach §§ 237 a 238.

Podľa § 238 ods. 1 až 3 O. s. p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (odsek 1); proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci (odsek 2) a proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku podľa § 153 ods. 3 a 4 O. s. p. vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky (odsek 3).

Dovoláním žalobcu nie je napádaný zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale rozsudok potvrdzujúci. Najvyšší súd v tejto veci dosiaľ nerozhodoval, a preto ani nemohol vysloviť záväzný právny názor, od ktorého by sa odvolací súd mohol odchýliť. Rozsudok odvolacieho súdu napokon nemá ani znaky žiadneho z rozsudkov uvedených v ust. § 238 ods. 3 O. s. p. Dovolanie preto podľa § 238 ods. 1 až 3 O. s. p. prípustné nie je.

Dovolanie by vzhľadom na vyššie uvedené bolo procesne prípustné, len ak by v konaní, v ktorom bol dovoláním napádaný rozsudok vydaný, došlo k niektorej z procesných väd zakladajúcich tzv. zmätočnosť konania podľa § 237 ods. 1 O. s. p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a/ alebo g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Nie je pritom relevantné tvrdenie dovolateľa o existencii vady uvedenej v práve odcitovanom ustanovení, ale len zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto vade skutočne došlo.

Dovolateľ procesné vady konania uvedené v § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. netvrdil a existencia žiadnej z týchto väd ani nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Najvyššiemu súdu preto ostávalo len posúdiť, či je dôvodnou tá námietka dovolateľa, podľa ktorej mal odvolací súd svojím postupom odňať účastníkom konania v tejto veci (teda i dovolávajúcemu sa žalobcovi) možnosť konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.) tým, že svoje rozhodnutie

dostatočne neodôvodnil (urobil ho nepreskúmateľným).

Odhátím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký procesne nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania, priznávaných mu O. s. p. alebo inými predpismi procesného práva. O takúto procesnú vadu ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a dôsledkom takéhoto jeho postupu bolo nerešpektovanie niektorého procesného práva účastníka alebo aj viacerých takýchto práv [v zmysle § 18 O. s. p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv - napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O. s. p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O. s. p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O. s. p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O. s. p.) a na doručenie rozsudku do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O. s. p.)].

Na zasadnutí občianskoprávného kolégia najvyššieho súdu 3. decembra 2015 bolo prijaté stanovisko, publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Pri vyjdení z takéhoto stanoviska má dovolací súd za to, že obsah spisu v prejednávanej veci nedáva žiadny podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá časť vyššie citovanej právnej vety. Dovolaním napádaný rozsudok totiž uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská procesných strán k prerokúvanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania a právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení. Treba mať pritom na pamäti, že konanie pred súdom prvého stupňa a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvého stupňa, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa. Dovolať preto v tejto veci neodôvodne argumentoval, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné; pričom za vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv účastníka; ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom (o aký prípad tu ale nešlo).

Pokiaľ dovolať namietal, že postup súdu v procese obstarávania si ním skutkových podkladov pre rozhodnutie nebol správny, dovolací súd tu uvádza, že ani pri neúplnosti či nesprávnosti skutkových zistení a skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci vadu konania v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. (tu por. R 37/1993, R 42/1993, R 125/1999, R 6/2000 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 alebo 7 Cdo 38/2012). Ak aj k tejto nesprávosti v niektorom súdnom konaní dôjde, táto nezakladá procesnú vadu konania uvedenú v § 237 ods. 1 O. s. p., ale má nanajvýš „len“ charakter tzv. inej vady konania s možným následkom v podobe nesprávneho rozhodnutia vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.).

Súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O. s. p.) a nie účastníkov konania. Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykoná všetky účastníkom navrhované dôkazy alebo na zistenie skutkového stavu vykoná iné (než navrhnuté) dôkazy, nezakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., lebo týmto postupom súd neodňal účastníkovi možnosť pred súdom konať (tu opäť por. R 37/1993 a R 125/1999).

Ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je v zmysle § 237 O. s. p. vadou konania. Pokiaľ súd

nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O. s. p. (v tejto súv. por. napr. uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010 a 2 Cdo 29/2011).

Špecificky k námietke údajným nedodržaním zákonnej subjektívnej dvojmesačnej lehoty, v ktorej mohla žalovaná pracovný pomer so žalobcom okamžite skončiť (§ 68 ods. 2 Zákonníka práce č. 311/2001 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení) sa žiada uviesť, že dovolateľovi síce treba prisvedčiť v tom, že nesprávne zodpovedanie tejto otázky nižšími súdmi v spojitosti s neposkytnutím aj objektívne zrozumiteľnej odpovede na otázku, prečo bolo treba (resp. naopak nešlo) lehotu považovať za dodržanú, by šlo kvalifikovať za zásah do tej zložky práva na spravodlivé súdne konanie, ktorou je právo na riadne odôvodnené súdne rozhodnutie a za určitých okolností by takáto okolnosť mohla mať vplyv aj na správnosť rozhodnutia (ak by lehota na urobenie právneho úkonu nebola dodržaná, jediným vecne správnym výsledkom konania by mohlo byť vyhovieť žalobe požadujúcej určenie neplatnosti takéhoto úkonu); v prejednávanej veci však o prípad výskytu takejto kumulácie nesprávností nešlo.

Oba nižšie súdy totiž v odôvodneniach svojich rozsudkov jasne poukázali na to, že žalovanou použitý skutkový dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru so žalobcom nepredstavovalo prvotné odmietnutie vypracovania tém ročníkových projektov pre školský rok 2012/2013, zanesené i do písomného upozornenia na porušenie pracovnej disciplíny z 27. apríla 2012 č. 245/2012 (č. 1. 14 spisu), ale nesplnenie žalobcom pokynu, aby tak urobil, ani v dodatočnej lehote poskytnutej mu na toto do 4. mája 2012 (i tu por. č. 1. 14 a tiež č. 1. 26 spisu). Okrem toho, že z práve uvedeného vyplynula (i keby len nepriamo) aj vyššia miera intenzity porušenia pracovnej disciplíny, umožňujúca tiež záver o existencii dôvodu pre skončenie pracovného pomeru okamžite (rozumej nielen výpoveďou s ponechaním žalobcu v pracovnom pomere i počas výpovednej doby), muselo byť celkom zrejmé, že žalovaná sa o dôvode na okamžité skončenie pracovného pomeru so žalobcom mohla dozvedieť najskôr uplynutím vyššie spomínanej dodatočnej lehoty, určenej na odstránenie vytknutého nedostatku a najskôr dňom nasledujúcim po takomto dni mohla začať plynúť lehota, v ktorej šlo okamžite skončiť pracovný pomer bez rizika vytýkania príslušnému právnomu úkonu jeho oneskorenosti. Pretože žalovaná pracovný pomer so žalobcom skončila ešte v júni 2012 (26. deň mesiaca, v ktorý nastali tiež účinky doručenia písomného prejavu vôle účastníčky pracovného pomeru hodlajúcej pracovný pomer takto ukončiť druhému účastníkovi, čo napokon nepopieral v žalobe ani žalobca), zákonná lehota na urobenie úkonu tu nepochybne zachovaná bola a žiadne dopĺňanie dokazovania (požadované žalobcom) by na tom nemohlo absolútne nič zmeniť.

Vzhľadom k tomu, že dovolanie žalobcu nebolo prípustné podľa § 238 O. s. p., nešlo usudzovať na výskyt žalobcom tvrdenej procesnej vady podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. a v dovolacom konaní nevyšli najavo ani iné vady uvedené v § 237 O. s. p., dovolaciemu súdu neostávalo iné, než dovolanie ako procesne neprípustné odmietnuť (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p.) bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napádaného rozsudku odvolacieho súdu.

O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol podľa § 146 ods. 2 vety prvej O. s. p. v spojení s § 243b ods. 5 O. s. p., keď výsledok dovolacieho konania obdobný jeho zastaveniu zavinil neprípustným dovolaním žalobca a žalovanej v takomto konaní vznikli trovy na odmene advokáta za dva úkony právnej služby (1. príprava a prevzatie zastúpenia v dovolacom konaní a 2. vyjadrenie k dovolaniu) v sume 64,53 eur za jeden (§ 11 ods. 1, § 13a ods. 1 písm. c/ a § 1 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v platnom znení, ďalej len „vyhláška“) a na paušálnej náhrade v sume 8,39 eur ku každému úkonu (§ 16 ods. 3 vyhlášky); spolu teda v sume 145,84 eur (2 x 64,53 + 2x 8,39). Žalobcovi bolo potom potrebné uložiť povinnosť na zaplatenie takejto sumy s uvedením platobného miesta náhrady v osobe advokáta žalovanej (§ 149 ods. 1 O. s. p.), a to v zákonnej lehote 3 dní (§ 160 ods. 1 O. s. p. a nezistenie dôvodu pre výnimku z pravidla).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

**Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok